

► La BSO de VNG

Fred, Frida i el clima de la vida domèstica

La banda de J. M. Celorio i David Charro és una de les apostes locals del Faraday'08

La paperera de reciclatge

Joan Manuel Celorio (Tokyo Sex Destruction) i David Charro (The Queen Machine, Gentle Music Men, La Brigada) són els alter-ego de Fred Galvan i Frida Calo. Segons ells, les cançons que tenen cabuda en aquest projecte són les que no poden entrar als seus respectius grups, com una paperera de reciclatge. En directe s'acompanyen de Pau Albà i Maiol Virgili. Escolta'ls a myspace.com/fredgalvanfridacalo

Música feta a partir de sons quotidians

La llista de tot el que té cabuda en el so d'aquesta banda és llarga: acordió, ukelele, bateria, maraques, toy piano, flautes, congues, cascavells, caixa de ritmes, sintetitzadors, guitarra, piano, baix, un capítol de *Prison Break*, dos paletes que tenen de veïns, l'aspiradora, harmòniques, missatges al contestador... i tot el que us pugueu arribar a imaginar.

// BLAI MARSÉ

L'artista mexicana Frida Kahlo (1907-1954) poc s'hauria imaginat en la seva intensa i torturada vida que cent anys després del seu naixement dos músics vilanovins farien un joc de paraules amb el seu nom i cognoms per batejar el seu propi grup. Ells són Joan Manel Celorio i David Charro, i asseguren que el nom no és un homenatge a la pintora: Durant un estiu molt calorós, quedàvem per anar a córrer per anar al local d'assaig, en hores molt galvanes i caloroses. Vam acabar sent Fred Galvan i Frida Kahlo, un nom esportiu que posteriorment es va convertir en nom del grup.

El tàndem no descarta intentar contactar alguna vegada amb l'esperit de Frida Kahlo i gravar-ho. De fet, el projecte de Charro i Celorio es caracteritza pel fet que no descarten res ni tenen límits. Fins i tot, és possible que algun fragment de l'enregistrament de l'entrevista que fa possible aquestes línies es pugui aprofitar per al segon disc, en el qual ja estan treballant. La banda ja té un primer treball anomenat *Pintures Rupesdos*. Al Myspace es pot escoltar part d'aquest disc, totalment autoproduït i amb un pressupost que tan sols inclou les fotocòpies de la portada i els discos verges per fer-ne còpies. Una forma casolana de gravar les cançons que es tradueix perfectament en la frescor del resultat. Charro ho defineix com a **música de casa, la majoria de preses són les primeres. Sabem que no sona bé, no està ben tocat, però la idea que volem donar arriba a la gent.** Celorio, per la seva banda, s'apropa a una visió que recorda l'avantguarda dadaïsta de principis del segle passat, ja que compara la música del seu grup amb les audicions de final de curs de nens de primària, en què els pares van a veure-ho i els aplaudeixen.

Un so ben peculiar que té continuïtat amb *Paisitges*, el segon treball d'aquesta banda, que veurà la llum abans de l'actuació al Faraday Stolichnaya a principis de juliol. Aquest nou disc, si tot va bé, comptarà amb les col-

En Fred (J.M. Celorio) i la Frida (David Charro) posant en una de les seves imatges més cèlebres

LY

laboracions estel·lars de Josep Joan Massana amb l'harmònica, com també de l'exmembre d'Space Presets Javi Cooper. Fins i tot, Frida i Fred asseguren que tenen una cançó preparada pel cantant de Gentle Music Men, Dani Poveda.

Ens fa molta il·lusió tocar al Faraday, i intentarem passar-nos-ho de la millor forma possible. Em convertiré en l'artista amb més aparicions al Faraday. M'hauré de canviar el nom i dir-me *Charraday*, bromaja David Charro. A més, cadascun dels dos estan immersos en projectes personals: per una banda, JoanManBand, una proposta molt psicodèlica que just acaba de veure la llum, myspace.com/thejoanmanband. Charro, en

canvi, encara es manté en l'anonimat, i no sap quan serà el moment de donar a conèixer el seu projecte, anomenat *Mongoliday*.

A qui pot agradar la seva música és una pregunta difícil per a aquests dos músics, que no acaben d'estar d'acord. Si he de definir a qui pot agradar-li, potser seria tot aquell que sàpiga apreciar que en el defecte hi ha la bellesa, afirma Charro convençut. Celorio, en canvi, creu que s'ha d'estar una mica tarat per apreciar-ho. Dit tot això, qui escriu es veu obligat a considerar-se una mica tarat i no se n'amaga. Realment, amb música així queda clar que no cal recórrer a la droga per viatjar a altres indrets: escoltant Fred i Frida en tenim més que suficient.

+ L'mp3 de Fred Galvan & Frida Calo

Sorpren fer una inspecció a l'mp3 d'aquesta parella i veure que no hi ha res de *Calexico* o d'artistes surrealistes com Pau Riba, Jaume Sisa o Joan Miquel Oliver.

De tots els reproductors de les bandes que han passat per aquesta secció, aquest és el que fa més honor al títol (de la secció):

La Brigada "L'obligació de ser algú" (2008)
"És el millor disc de pop-folk-rock fet a Vilanova de tots els temps, (si algú en sap algun de millor que ho digui i així en tindrem dos). Però esperem que en treguin més i millors..."

A Beauty Contest "Primer àlbum homónimo" (2003)

"Potser, si haguessin continuat La Brigada no existiria, però trobem a faltar el Marc a sobre d'un escenari. Van gravar un gran disc, i si algú no els coneix, que es passi pel seu myspace i gaudeixi (myspace.com/abeautycontestband)."

Biscuit "Rocks my little world" (2003)
"Per escoltar a tota castanya. Sembla que siguin de la Costa Oest dels Estats Units. Els nostres germans grans, els Rolling de Vila, ha ha ha!"

Bottom "Pre-dinner cocktail" (1997)
"Aromes d'Estiu Mogut. Els Faith No More de Vilanova. Som uns nostàlgics, però hem crescut escoltant-los. Per recordar..."

